

шалъ и не вѣрвалъ на ушитѣ си. Но жетвар-
китѣ го зѣрватъ и изплашени като яребици се
щурватъ изъ гората. Зерѣ, кърджалии е, не е
шега! Инджето слиза отъ бѣлия си конь и се
спотайва, а конницата му отминава надалечъ...
Влиза въ нивитѣ и върху всѣки недовършенъ
снопъ слага зеленъ листъ, а върху листа —
жълтица. И така се спотайва въ лонгузя. Жет-
варкитѣ виждатъ, че кърджалиитѣ сж се от-
далечили и се повръщатъ въ нивитѣ си. И
какво чудо: за всѣка жетварка на снопа ѝ —
жълтица. Просто се изумяватъ! . . . Озѣртатъ
се плахо — да не е нѣкакъвъ капанъ. Узуна
се приближава и обяснява: отъ народния вой-
вода бакшишъ за хубавата пѣсенъ, която му
изпѣха! И че не трѣбва да се плашатъ — на-
противъ: той ще ги пази и закриля отъ всички
турски золумджии. Жетваркитѣ се окопитали
и съ голѣмо въодушевление подѣли пѣсенъта.
Инджето слуша, слуша и нѣкаква опияняваща
вълна го залива, понася въ незнаенъ свѣтъ.
Балсамъ облива коравата все още животреп-
тяща душа на вѣрлия кърджалия. Отъ този
моментъ той е изцѣло прероденъ и съ дѣлата
си напълно заслужава химна. Цѣлата об-
ласть е очистена отъ хайти и золумджии, на-
всѣкъде народа го посреща като свой вождъ
— избавитель“.

Но замисленото дѣло на Вълко Бинбела
и Никола Узуна не свършва съ това. Краятъ